

Arðskrá þessi er gerð samkvæmt lögum nr. 76, 25. júní 1970 um lax- og silungsveiði og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Landbúnaðarráðuneytið, 15. maí 1975.

Halldór E. Sigurðsson.

Ragnheiður Árnadóttir.

27. maí 1975.

Nr. 229.

FJALLSKILASAMÞYKKT

fyrir Norður-Múlasýslu og Seyðisfjarðarkaupstað.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Hreppar Norður-Múlasýslu og Seyðisfjarðarkaupstaður eru eitt fjallskilaumdæmi. Kaupstaðurinn og hver hreppur innan fjallskilaumdæmisins er sérstök fjallskiladeild. Sýslunefnd getur heimilað sameiningu tveggja eða fleiri fjallskiladeilda, óski viðkomandi sveitarstjórnir eftir sameiningu að undangengnu fundarsamþykki meiri hluta fjallskilaskyldra aðila í hverri eða hvorri fjallskiladeild, enda hafi verið boðað til fundarins með dagskrá.

2. gr.

Sýslunefnd hefur á hendi yfirstjórn allra afréttar- og fjallskilamála í fjallskilaumdæminu, en hreppsnefnd eða bæjarstjórn annast stjórn og framkvæmd þeirra í hverri fjallskiladeild.

3. gr.

Oddviti sveitarstjórnar annast stjórn fjallskilamála í sinni fjallskiladeild, en heimilt er sveitarstjórn að fela öðrum það verk. Skal hún þá að afloknum hverjum sveitarstjórnarkosningum kjósa mann, og annan til vara, til þess að hafa á hendi framkvæmd fjallskilamála fjallskiladeildarinnar undir yfirstjórn sveitarstjórnar og nefnist hann fjallskilastjóri.

Þar sem fjallskiladeildir hafa verið sameinaðar, er sveitarstjórnnum skylt að kjósa fjallskilastjóra á sameiginlegum fundi. Fáir tveir eða fleiri jafnmörg atkvæði, skal hlutkesti ráða.

Fjallskilastjóri skal sjálfur vera við aðalrétt í hvert skipti, sem þar er réttað, stjórnna sundurdrætti og ráða þar réttarrúmi öllu.

Heimilt er sveitarstjórn að fela fjallskilastjóra bókhald allt fjallskilanna vegna og innheimtu á fjallskilagjöldum.

Fjallskilastjóra ber þóknun fyrir störf sín úr hrepps- eða bæjarsjóði.

II. KAFLI

Um bókhald og fjallskilasjóði.

4. gr.

Í hverri fjallskiladeild ber að halda fjallskilabók staðfesta af oddvita sýslunefndar. Í hana skal rita allt það, sem máli skiptir um afréttar- og fjallskilamál í deildinni. Sýslunefnd semur skrá yfir allar afréttir innan deildarinnar og þar skal lýst merkjum þeirra og tekið fram, hvaða jarðir eiga upprekstur á hverja afrétt, svo og hverjir séu afréttareigendur. Þá ber að skrá allar breytingar á afréttum og réttindum yfir þeim.

Eftirrit af skrá þessari ber að senda til oddvita sýslunefndar. Skal hún þar færð í sérstaka bók, sem afréttarskrá heitir og fylgir skjölum sýslunnar. Auk þessa getur sýslunefnd krafist eftirrits af fjallskilabókum að öðru leyti, eftir því sem hún telur þörf á.

5. gr.

Hver fjallskiladeild færir sérstakt bókhald, og skal fjallskilareikningur endurskoðaður á sama hátt og sveitarsjóðsreikningur.

Til þess að standa straum af þeim kostnaði, er af fjallskilum leiðir, getur sveitarstjórn stofnað sjóð, sem fjallskilasjóður nefnist. Úr honum skal greiða kostnað við byggingu og viðhald aðalrétta. Um aukaréttir fer eftir ákvörðun sveitarstjórna. Kostnað við smölun og leitir, sem sveitarsjóði annars ber að greiða, þóknun til fjallskilastjóra, svo og öll önnur gjöld, sem af fjallskilum leiða og ekki hefur verið jafnað niður á fjáreigendur sem dagsverkum, skal greiða úr fjallskilasjóði.

Tekjur sjóðsins eru:

- a. Niðurjafnað gjald á allt sauðfé og stóðhross í hreppnum.
 - b. Andvirði óskilafjár.
 - c. Björgunar- og fundarlaun fyrir fé og hross, sem bjargað er úr ógöngum, eða finnast í eftirleitum samkv. 24. gr. fjallskilasamþykktar og 54. gr. laga um fjallskil.
 - d. Bætur fyrir gangnarof samkv. 41. gr. fjallskilalaga.
 - e. Tillag úr sveitarsjóði eftir fyrirmælum sveitarstjórnar og 39. gr. laga um fjallskil.
- Reikningur sjóðsins skal endurskoðaður árlega ásamt sveitarsjóðsreikningum og færður inn í fjallskilabók.

III. KAFLI

Um afréttir og notkun þeirra.

6. gr.

Land, sem fjallskilaframkvæmd tekur til, skiptist í afréttir og heimalönd. Þar sem almenningar (óbyggðir) þurfa hreinsunar við, tekur og fjallskilaframkvæmd til þeirra, eftir því sem þörf krefur og nánar er fyrir mælt í lögum um fjallskil og samþykkt þessari.

7. gr.

Heimilt er sveitarstjórnnum að gangast fyrir því, hverri í sinni fjallskiladeild, að gerð sé sveitarsamþykkt um, að nota megi heimalönd til upprekstrar, enda sé það vilji eigenda. Skal í fjallskilabók skýrt tekið fram, hvar og hver þau lönd séu og tala fjár þess er á þau má reka. Upprekstrarheimalönd ber að skoða sem afréttir, að því er snertir löggöngur að hausti, aðrar en eftirleitir. Samþykktir um upprekstrarheimalönd öðlast því aðeins gildi, að sýslunefnd samþykki þær.

8. gr.

Hve margt afréttarpenings má reka á hverja afrétt fer eftir lögum um fjallskil nr. 42, 1969 III. kafla.

9. gr.

Upprekstrarrétt á afrétt hrepps eða annars upprekstrarfélags eiga allir búfjáreigendur, sem landafnot hafa í hreppi eða á félagssvæði.

Um upprekstrarrétt á afréttarland, sem liggur undir einstaka jörð eða stofnun, fer eftir fornri venju eða samningum.

Um afréttargjald til eiganda afréttarlands fer eftir samningi eða ef samkomulag næst ekki, eftir ákvörðun viðkomandi sveitarstjórnar. Þó getur sá aðili, sem eigi vill una ákvörðun sveitarstjórnar krafist mats dómkvaddra manna um gjaldhæð.

Ákvörðun um afréttargjald, hvort heldur ákveðin er með samningi eða eftir mati, gildir aldrei fyrir lengri tíma en 6 ár í senn.

IV. KAFLI

Um vorsmölun og rekstur til afrétta.

10. gr.

Sveitarstjórnnum er heimilt að ákveða eina vorsmölun.

11. gr.

Rétt er að sauðfé sé rekið á afrétt eða upprekstrarheimalönd, eftir því sem við verður komið. Heimilt er þó að hafa fé í eyjum og sauðheldum girðingum yfir sumarið. Geti fjáreigandi ekki fengið upprekstrarleyfi ber honum að leita aðstoðar sveitarstjórnar.

12. gr.

Innansveitarmenn skulu sitja fyrir utansveitarmönnum um upprekstur á afrétti og sýslubúar fyrir utansýslubúum.

V. KAFLI

Um fjallskil að hausti.

13. gr.

Haustgöngur skulu hefjast 18. september.

Ganga skal afréttir og upprekstrarheimalönd að minnsta kosti tvisvar á hausti hverju. Gangnadögum má breyta, ef nauðsyn ber til, fyrir eitt haust í senn, enda sé þess gætt að breytingin nái til þeirra leitarsvæða, er saman liggja, sbr. 45. gr. fjallskilalaga. Tilkynna ber sveitarstjórnnum hreppa þeirra, sem kindavon eiga í réttum hreppsins, hvenær gengið verður. Þá skal og smala heimalönd öll. Meta má smölun heimalanda sem fjallskil að einhverju leyti. Skal þá víðátta landsins höfð til hliðsjónar.

14. gr.

Ekki síðar en hálfum mánuði fyrir göngur skal sveitarstjórn raða gangnadagsverkum og öðrum áætluðum fjallskilakostnaði niður á fjáreigendur í fjallskiladeildinni og aðra þá er nota þar upprekstrarland á því ári. Raða skal dagsverkum niður eftir fjártölu. Leggja skal jafnmargar kindur í dagsverk hjá öllum fjáreigendum hvort sem þeir eiga margt eða fátt. Þá skal og tilnefna réttarstjóra við aukaréttir, sundurdráttarmenn í réttir innan hrepps og utan og gangnaforingja fyrir gangnasvæði fjallskiladeildarinnar. Enginn getur skorast undan að vera gangnaforingi, nema hann sé ófær til þess sakir elli eða heilsuleysis.

15. gr.

Sá sem rekur fé á utansveitarafrétt, tilkynni það sveitarstjórn fyrir 15. júlí ár hvert. Vanræki hann þetta, getur sveitarstjórn gert honum full fjárskil heima í sveitinni fyrir allt sitt fé. Sama gildir um þá menn, er rétt hafa til að taka utansveitarfé í afréttarland sitt, enda séu þeir skyldir að tilgreina tölu fjárisins og annast öll skil á því.

16. gr.

Nú gengur margt fé leyfislaust í afrétt annarra sveita, skal þá sveitarstjórn þeirrar sveitar, er fé á, skyld til að kveðja menn í fyrstu og aðrar göngur í þær sveitir, sem fyrir ágangi verða, eftir kröfu sveitarstjórnar.

Krafa um slíka gangnamenn skal byggð á fjártölu í fyrstu skilaréttum næsta haust á undan. Þó má draga frá það fé, sem krefjandi á í fyrstu réttum hjá þeirri sveit, sem krafín er um gangnamenn.

17. gr.

Hver fjáreigandi er skyldur til að gera þau fjallskil, sem sveitarstjórn leggur á hann, og eru í samræmi við fjallskil þau, sem öðrum sveitarbúum er gert að leysa af hendi. Bágstöddum einyrkjum má veita undanþágu frá fjallskilum, að einhverju eða öllu leyti, einnig þeim, sem hafa fé sitt í eyjum eða sauðheldum girðingum sumarlangt, samkv. 11. gr.

18. gr.

Sveitarstjórnir skipa fjallskiladeildum í gangnasvæði og ákveða hvernig göngum skuli hagað, og hvað gangnamenn séu margir í hverjum göngum. Skal skrá það í fjallskilabók.

19. gr.

Gangnaforingjar skulu vera sjálfir í göngum, nema gild forföll hindri, ber þeim þá að setja fullgilda menn í staðinn. Gangnaforingi sker úr um það, hverjir séu fullgildir gangnamenn. Óhlýðnist gangnamaður gangnaforingja eða sýni hirðuleysi, telst það sem gangnarof og varðar sömu viðurlögum og vanræksla á að inna af hendi fjallskil. Gangnaforingjum ber skylda til að tilkynna fjallskilastjóra um gangnarof. Sá sem mætir ekki í göngur, á þeim stað og tíma, þar sem hann hefur verið skipaður, og tilkynnir gangnaforingja ekki forföll, svo unnt sé að fá mann í hans stað, skal greiða fyrir gangnarof sem svarar einu og hálfu gangnadagsverki, eins og það er metið á hverjum tíma, eftir ákvörðun sveitarstjórnar.

20. gr.

Gangnaforingjar skulu sjá um, að fjallsöfn séu rekin tafarlaust til rétta. Telst það gangnarof, ef gangnamaður yfirgefur safnið fyrr en í rétt er rekið, þó að smölun sé lokið. Leyfa má sveitarstjórn að fjallsöfn séu rekin í heimaréttir til sundurdráttar í seinni göngum, ef gangnaforingi ábyrgist ókunnugt fé til skilaréttar.

21. gr.

Ef grunur leikur á, að fé sé enn á afréttum eftir að löggöngum lýkur, skal fjallskilastjóri sjá um, að eftir því sé leitað svo fljótt sem kostur er.

Smölunarkostnaður sé greiddur úr fjallskilasjóði eða sveitarsjóði viðkomandi sveitarfélags.

22. gr.

Nú liggja öræfi, þar sem fjárvon kann að vera, að afréttum eða öðrum sumar-göngulöndum, og skal þá sýslunefnd hlutast til um, að þau séu leituð að minnsta kosti einu sinni á hausti. Fé sem finnst í öræfaleitum má sveitarstjórn láta lóga.

23. gr.

Sveitarstjórn skal sjá um, að eftir réttir á haustum séu öll heimalönd rækilega smöluð samtímis, svo oft sem þurfa þykir, og að afbæjarfé komist til réttra eigenda.

Skyldur er hver bóndi að hirða kindur, sem finnast í heimalandi hans eftir að fjallskilum er lokið. Sé það innansveitarfé ber honum að tilkynna eigendum það. Annars skal tilkynna sveitarstjórn. Kostnað við tilkynningu og geymslu fjárens ber eigendum þess að greiða.

24. gr.

Nú verður fjár vart í ógöngum, og er þeim þá skylt, er sér, að tilkynna það oddvita viðkomandi sveitarfélags. Skal hann þá leitast við að fá færa menn til að

bjarga fénu, ef fært þykir. Sé björgun óframkvæmanleg eða of hættuleg að dómi björgunarmanna eða aðstæður það örðugar, að tvöfalt verð fjáris hrökkvi ekki fyrir björgunarkostnaði, er skylt að skjóta féð, sé það unnt. Takist björgun kinda úr slíkum ógöngum, greiðir eigandi kindar hálf tveggja hennar fyrir björgun, en sveitar-sjóður, þar sem eigandi er heimilisfastur, hinn hluta kostnaðar. Náist kind eða kindur hins vegar ekki lifandi, skal sýslusjóður bera kostnað vegna tilraunarinnar, enda samþykki sýslumaður reikninga.

VI. KAFLI

Um réttir og réttahald.

25. gr.

Sveitarstjórn ber að sjá um, að til sé á hverjum réttarstað hæfilega stór fjár-rétt og nægilegt dilksrými við hverja rétt, svo og að réttinni sé vel við haldið.

Réttir í fjallskiladeildum skulu vera:

Í Skeggjastaðahreppi	Aðalréttir 2:	Miðfjarðarrétt Bakkarétt
Í Vopnafjarðahreppi	Aðalrétt:	Fellsrétt
Í Hlíðahreppi	Aðalréttir 2:	Hallgeirsstaðarétt Ketilsstaðarrétt
Í Jökuldalshreppi	Aðalréttir 4:	Hákonarstaðarétt Klausturselsrétt Hofteigsrétt Mælihólsrétt
Í Fljótaldalshreppi	Aðalréttir 2:	Melarétt Múlarétt
Í Fellahreppi	Aðalrétt:	Ormarsstaðarétt
Í Tunguhreppi	Aðalréttir 2:	Hallfreðarstaðarétt Heiðarselsrétt
Í Hjaltastaðahreppi	Aðalrétt:	Kóreksstaðarétt
Í Borgarfjarðahreppi	Aðalrétt:	Brandsbalarétt
Í Seyðisfjarðahreppi	Aðalréttir 2:	Hánefsstaðarétt Dvergasteinsrétt
Í Seyðisfjarðarkaupstað	Aðalrétt:	Á Fjarðaröldu eða í Haga

Tilfærsla á rétt, bygging nýrrar, svo og niðurfelling réttar, skal skráð í fjall-skilabók.

26. gr.

Hver aukarétt heyrir undir aðalrétt sömu fjallskiladeildar. Úrtíningsfé úr aukaréttum skal rekið eða flutt til aðalréttar af mönnum, sem sveitarstjórn hefir til þess hvatt. Enginn má reka fé frá aðalrétt, fyrr en úrtíningur hefur verið að fullu sundur dreginn, nema fjallskilastjóri leyfi.

27. gr.

Sundurdráttur að aðalrétt skal hafinn svo snemma dags, sem unnt er. Draga skal eftir markaskrá, eftir því sem þörf krefur. Hreppstjóri tilnefni 2 menn í markadóm. Markadómur sker úr um vafamörk. Verði markadómsmenn ósammála sker hreppstjóri úr. Úrskurði markadóms verður ekki hrundið. Með ómerkinga og annan óskilapening skal farið samkvæmt VIII. kafla fjallskilalaga.

VII. KAFLI

Um meðferð ómerkinga og óskilafjár.

28. gr.

Hver sá, sem fjallskil innir af höndum, hvort heldur við smölun afrétta eða heimalanda, skal leitast við að handsama, svo fljótt sem verða má, ómerkinga, sem vart kann að verða og auðkenna þá, ef þeir fylgja móður.

Nú koma ómerkingar eða annað óskilafé til réttar, og skal þá draga það í sérstakan dilk, þar sem menn eiga kost á að leiða mæður til ómerkinga og sanna eignarrétt sinn á öðru óskilafé.

29. gr.

Ómerkingum og óskilafé, sem kemur fyrir í skilaréttum og ekki finnast eigendur að, skal þegar lógað í sláturhúsi, og sér hreppstjóri um, að svo sé gert. Áður en slíku fé er lógað, skal skrifa nákvæma lýsingu á því, þar sem getið sé marks og annarra einkenna, er eigendur gætu helgað sér það eftir.

Óskilafé, sem fram kemur eftir réttir og ekki finnast eigendur að, eða ekki kemst til eigenda vegna fjarlægðar, skal farið með á sama hátt.

Allt óskilafé, sem fargað er, skal lagt inn á reikning, þannig að greiða megi út verð hverrar kindar, ef eigandi finnst.

Annar óskilapening, svo sem hross og nautgripi, skal hreppstjóri selja á opinberu upphóði með 12 vikna innlausnarfresti.

30. gr.

Fyrir árslok skulu hreppstjórar birta í Lögbirtingablaði tilkynningu um förgun óskilafjár, hver í sínum hreppi, eða um sölu, ef um óskilahross eða nautgripi er að ræða. Skal í tilkynningu greint mark og auðkenni hverrar skepnu, eftir því sem kostur er, og skorað á rétta eigendur að gefa sig fram og sanna rétt sinn innan tiltekins tíma.

31. gr.

Af sláturverði ómerkinga og annars óskilafjár og andvirði seldra hrossa og nautgripa greiðist áfallinn kostnaður. Eftirstöðvar andvirðis greiðast eiganda, ef hann sannar eignarrétt sinn innan tiltekens tíma, ella í fjallskilasjóð eða sjóði þeirra fjallskiladeilda, þar sem óskilapeningurinn kom fyrir.

VIII. KAFLI

Um markaskrá.

32. gr.

Markaskrá skal vera í tveimur köflum.

1. kafli: Eynamörk í töluröð eftir stafrófi. Þar aftan við í sömu línu komi nafn eiganda, heimili og hreppur eða kaupstaður.
2. kafli: Brennimörk eftir stafrófsröð og nöfn markeigenda aftan við. Enginn má nota tölustafi eða táknmyndir eingöngu sem brennimark.

33. gr.

Hver hreppur skal hafa hreppsmerki og er hverjum fjáreiganda skylt að merkja með því fullorðið fé sitt. Skal hyrnt fé merkt með brennimerki á vinstra horni, en kollótt fé með plötu í vinstra eyra.

Hreppsmerki skulu vera eftirfarandi:

Í Skeggjastaðahreppi N-1, í Vopnafjarðahreppi N-2, í Jökuldalshreppi N-3, í Hlíðahreppi N-4, í Tunguhreppi N-5, í Fellahreppi N-6, í Fljótsdalshreppi N-7, í Hjaltastaðahreppi N-8, í Borgarfjarðahreppi N-9, í Seyðisfjarðahreppi N-11 og í Seyðisfjarðarkaupstað N-12.

34. gr.

Um fjármörk og merkingar á búfé fer að öðru leyti eftir IX. kafla laga nr. 42, 1969 um fjallskil.

IX. KAFLI

Almenn ákvæði.

35. gr.

Sýslunefnd sker úr öllum ágreiningi sveitarstjórna út af fjallskilamálum. Enn fremur geta einstakir menn komið sér saman um að leggja þess háttar mál fyrir sýslunefnd og úrskurð hennar.

36. gr.

Brot gegn ákvæðum reglugerðar þessarar varða sektum frá kr. 5 000.00 til kr. 50 000.00, og skal fara með mál út af þeim að hætti opinberra mála.

Reglugerð þessi, sem sýslunefnd Norður-Múlasýslu hefur samið, staðfestist hér með samkvæmt sveitarstjórnarlögum nr. 58, 29. mars 1961, og 3. gr. laga um af-réttarmálefni, fjallskil o. fl. nr. 42, 12. maí 1969, til þess að öðlast gildi frá og með 1. júlí 1975 og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Jafnframt fellur úr gildi fjallskilareglugerð fyrir Norður-Múlasýslu frá 29. maí 1934 ásamt síðari breytingum.

Landbúnaðarráðuneytið, 27. maí 1975.

Halldór E. Sigurðsson.

Ragnheiður Árnadóttir.

20. maí 1975.

Nr. 230.

G J A L D S K R Á

fyrir Rafveitu Miðneshrepps.

I. RAFORKA

Rafveita Miðneshrepps selur raforku á þann hátt og við því verði, sem hér segir:

A. Lýsing.

- A—1 Um kWst. mæli á kr. 39.60 hverja kWst. Við þessu verði skal selja hvers konar notkun raforku, sem ekki kemst undir aðra liði þessarar gjaldskrár.
- A—2 Um kWst. mæli á kr. 19.50 hverja kWst. auk fastagjalds, sem er kr. 121.00 á hvern fermeter gólfflatar í rúmi því er lýsa skal. Fullt fermetragjald skal greiða af gólfleti í húðum, vinnustofum og skrifstofum en fyrir geymslur og ganga skal greiða kr. 59.40 á ári af hverjum ferm.

B. Raforka til almennrar heimilisnotkunar.

Um kWst. mæli á kr. 10.00 á hverja kWst. auk mælaleigu.